

се съдържа и в показанията на Манол Николов Йовчев от гр. Чирпан, който лежи заедно със свещеника в Старозагорския затвор по обвинение за възстановяване на Земеделския младежки съюз. Документът е в ръкопис, заверен от чирпански районен съдия на 2 април 1993 г. и е част от новопостъпилите материали, за които стана въпрос в изложението. В него се разкрива истината за смъртта на свещеника (след кратко описание на тежкото състояние на самия Йовчев, дотам, че да не може да се движи) и за пълна достоверност, ще го цитирам:

„...Един ден – мисля, че беше през месец юли, служителят към ДС Петко ме изведе от килията и ме поведе през двора на затвора към външната врата. Отвън имаше една джипка, в която ме наблъскаха и потеглихме в неизвестна посока. Вътре в джипа видях, че имаше още един човек, когото отначало помислих за скелет и ми мина през ума, че ДС е замислила нещо крайно зловещо, или ни отвеждат някъде, да ни ликвидират. Ние с този човек, който се оказа, че е жив бяхме на задната седалка, отпред водачът на джипката и началникът на Следствено управление Петко Начев. След известно време джипката спря и ни казаха да слезем. Аз бях тогава на 23 години и още се държах, но човекът, който беше с мене почти беше свършил и ми казаха да го хвана под ръка - той беше в такова състояние, че не можеше да се държи прав. Възрастта на човека, когото държах не можех да определя, но явно, че беше възрастен, с дълга бяла брада и небръснат. Косите му бяха много дълги, но явно, че и брадата и косите бяха много оскубани. Видът му беше като на онези икони, които сме гледали по стените на храмовете, само че много по-слаб. Разбрах, че са ни докарали в болница и после разбрах, че била Старозагорската окръжна болница. Нашето явяване там предизвика голям интерес всред болните, които бяха по двора и те се струпаха да ни гледат, но бяха разгонени от охраната. Тогава чух, че моят колега по съдба ми прошепна нещо, което отначало не разбрах, но той ми сочеше с поглед едно младо момче от болните, после разбрах, че бил син на човека, когото придържах.

....Вечерта разбрах, че се казва Георги Иванов Коджабашев – свещеник от Кермен, земеделец по убеждение, съратник на видни земеделски дейци още от 1920 г.... Дядо поп беше буквално пребит от бой. Какво са го правили, как са го измъчвали, не можа да ми каже, тъй като трудно говореше, но беше ясно, че е бил в ръцете не на хора, а